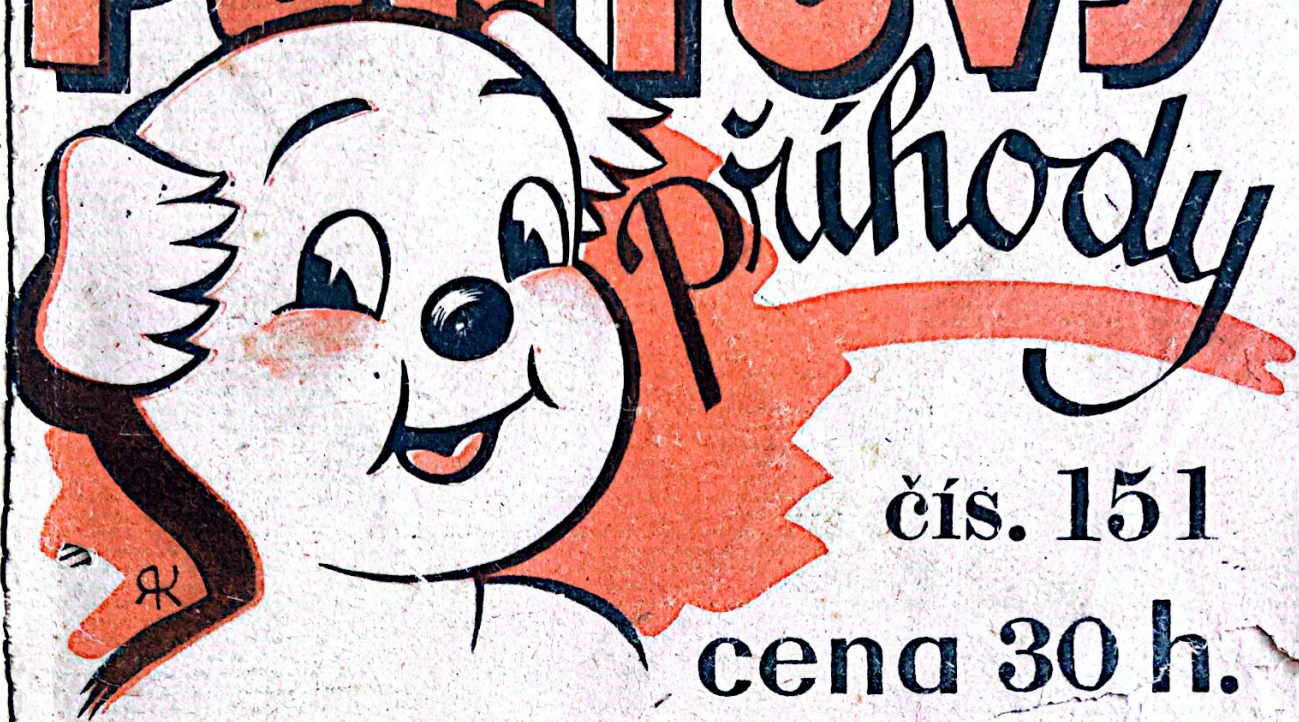
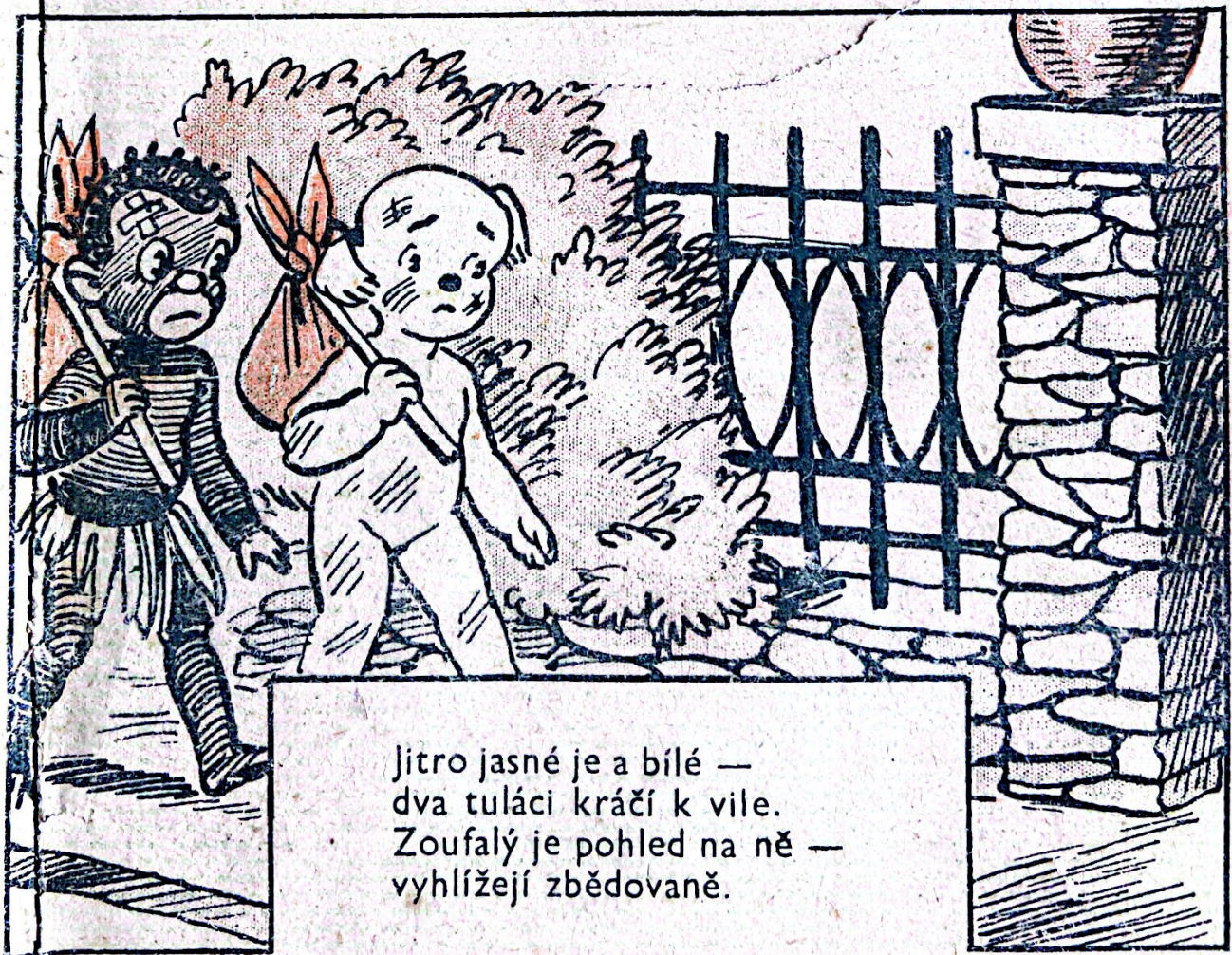

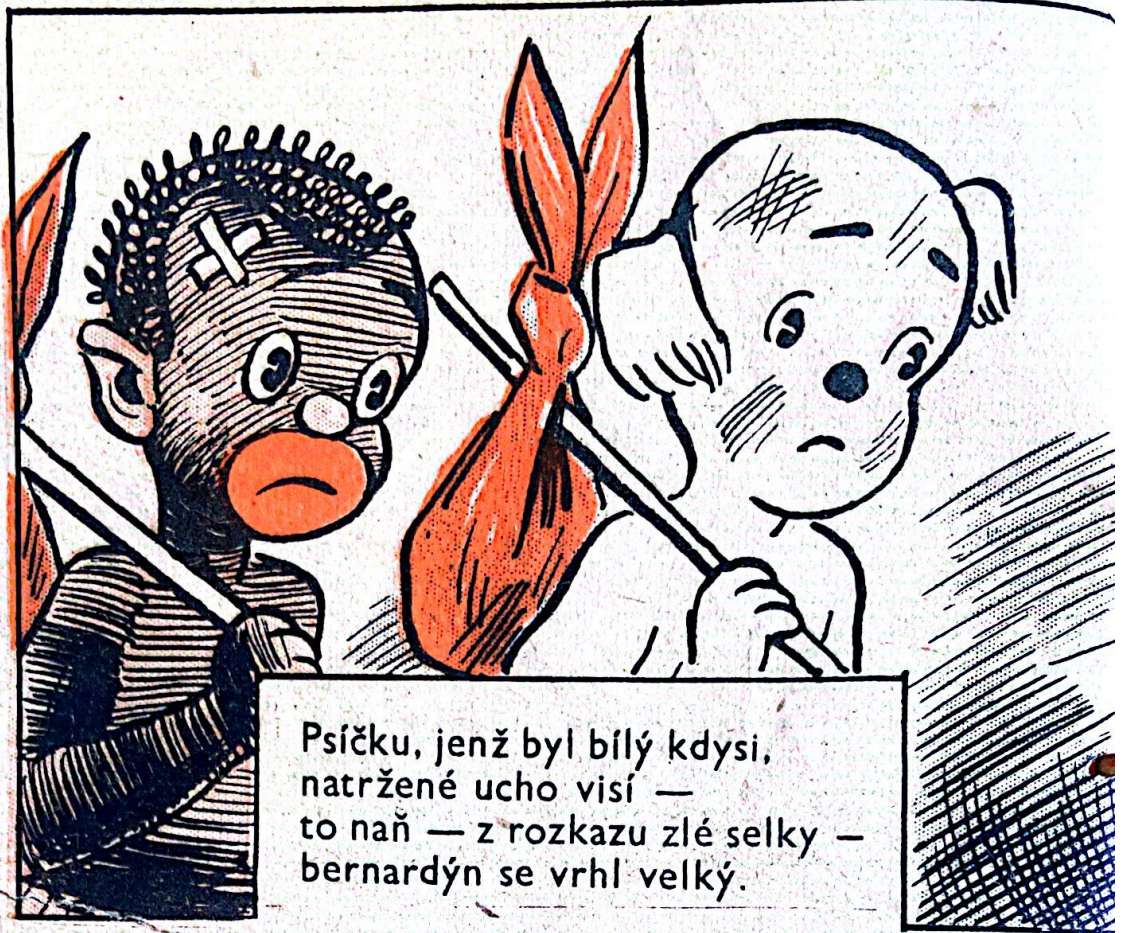
PUNĚTOVY

čís. 151
cena 30 h.

Jitro jasné je a bílé —
dva tuláci kráčí k vile.
Zoufalý je pohled na ně —
vyhlížejí zbledovaně.

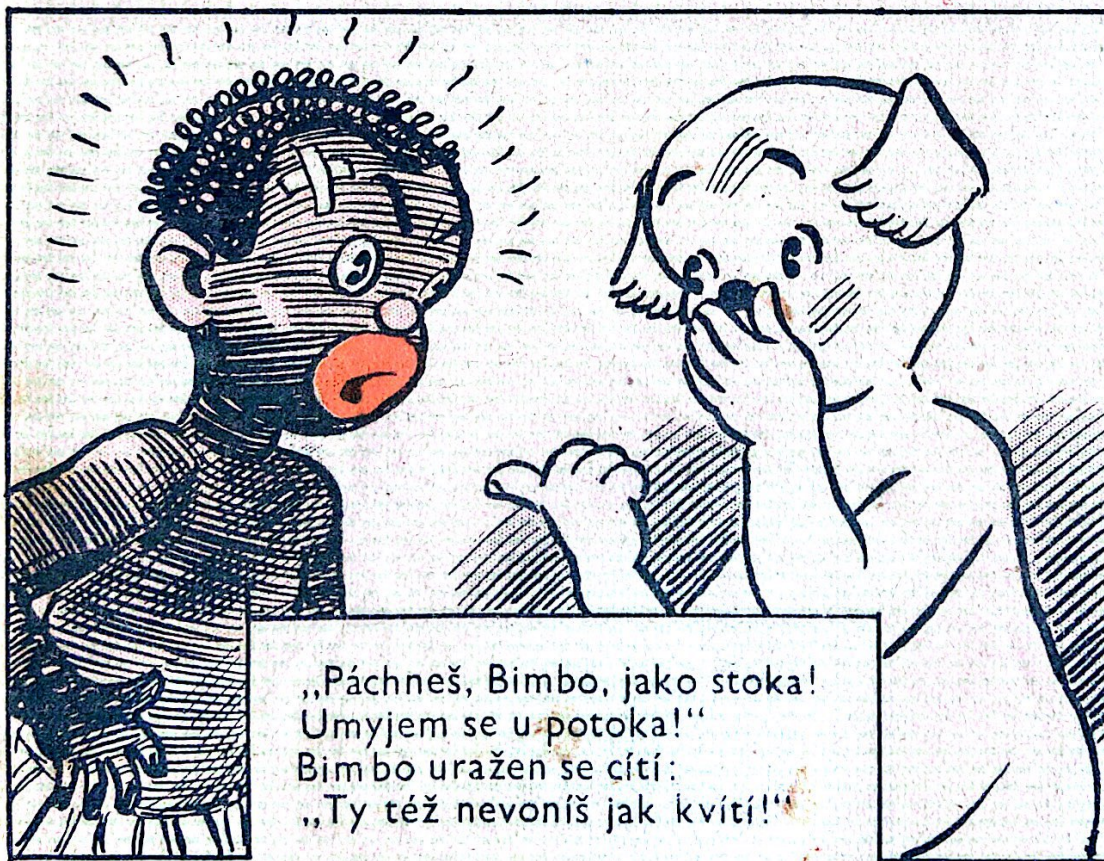
Psíčku, jenž byl bílý kdysi,
natržené ucho visí —
to naň — z rozkazu zlé selky —
bernardýn se vrhl velký.

Bimbo pohublý je v líci,
má jen jednu nohavici
nebo kalhotek polovina
zbyla v tlamě bernardýna.

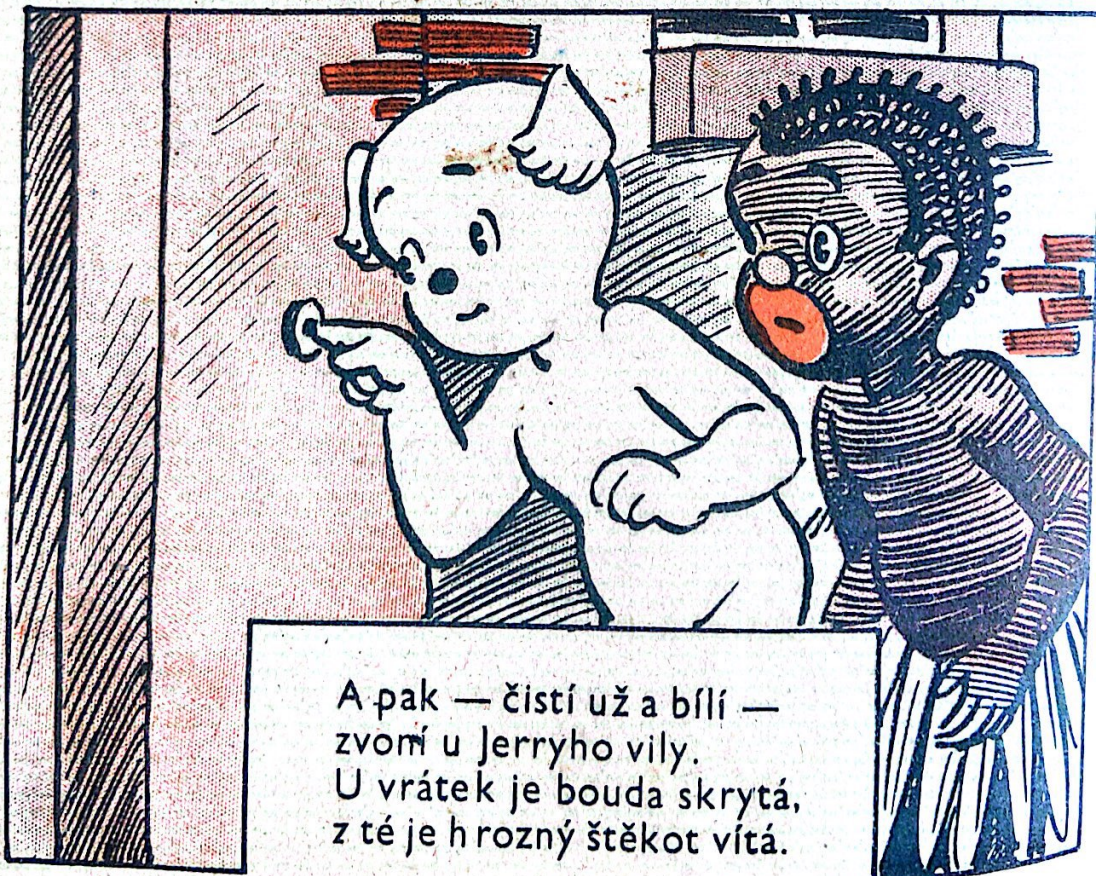
„Moc pěkně jsme vymóděni“ —
praví Punta v roztrpčení —
„nemůžem tak — na mou věru
navštívit mou paní dceru!“

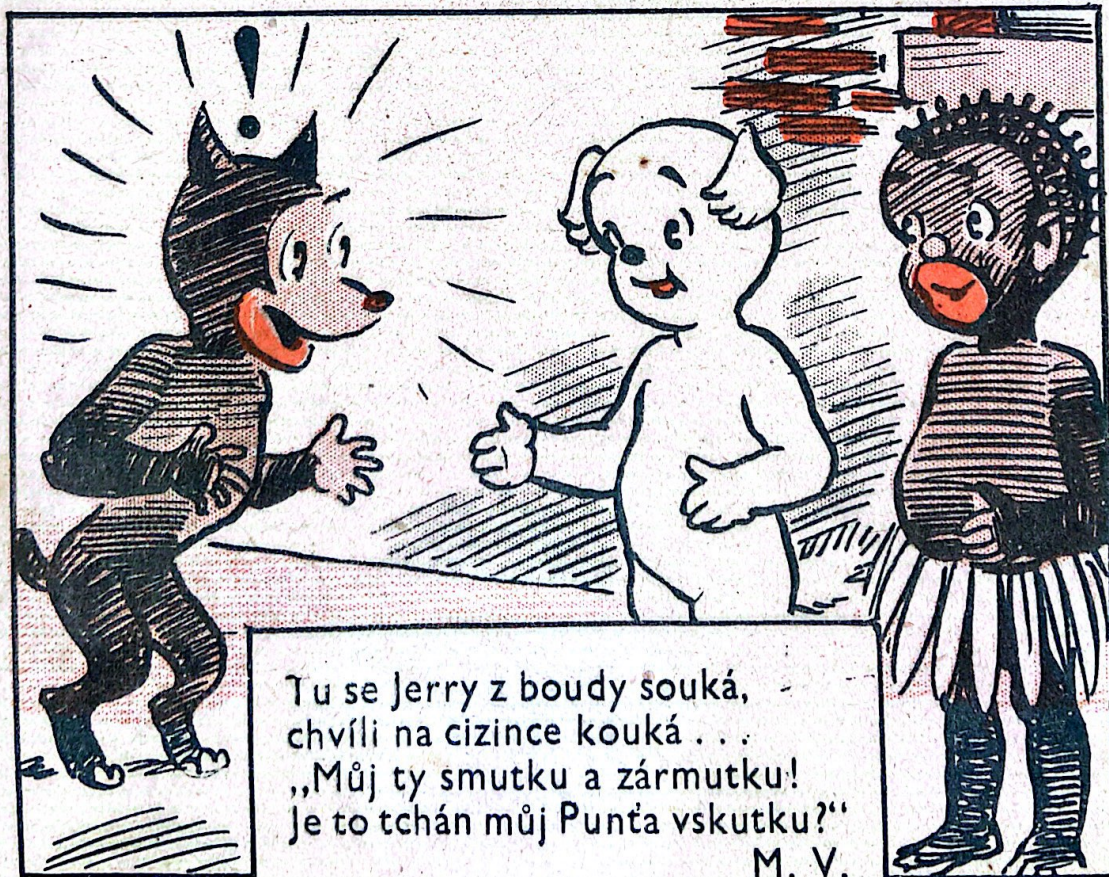
„Páchneš, Bimbo, jako stoka!
Umyjem se u potoka!“
Bimbo uražen se cítí:
„Ty též nevoníš jak kvítí!“

Tak — trochu se hádajíce —
omyli si krk i líce,
pak druh druhu drhl záda,
jak to hygiena žádá.

A pak — čistí už a bílí —
zvoní u Jerryho vily.
U vrátek je bouda skrytá,
z té je hrozný štěkot vítá.

Dodo:

Ve škole za sto let.

(Pokračování.)

„Prosím den. Letěli jsme výletním stratosférickým letadlem a to stavělo jen v Kapském Městě.“

„Kde jste bydleli?“

„Ve Shackletonvillu, prosím, v hotelu „Jižní hvězda“. Bylo to tam dost laciné — já měl ještě poloviční slevu jako student.“

„Vidíte. A přece Amundsen, když objevil jižní pól, netušil, že tamn krajiny budou sloužit středoškolákům za výletní místo.“

Žactvo jevilo zdvořilý zájem.

Tu cosi cvaklo a na projekční ploše v popředí třídy se rozběhl film. Viděl jsem skupinu saní, tažených psy, ujíždějících rovně — stále rovně sněhovou plání. Pak se obrázek změnil — na plátně bylo několik mužů, kteří stavěli malý stan.

Konečně byl stan hotov. Norská vlajka zavlála na vrcholu. Muži pohybovali ústy — jistě něco mluvili, poněvadž nebyla právě chvíle, vhodná k jídlu.

Film najednou skončil. Neměl jsem ani čas přemýšlet o tom, jak by zhotoven, poněvadž profesor řekl: —

„Teď dostanete všichni injekci historie objevu jižního pólu.“

Tohle mi bylo zase nějak divné. Proto jsem se obrátil na hocha, který seděl vedle mne, s dotazem, co to má znamenat.

Podíval se na mne trochu udiveně, ale přece vysvětloval:

„Když se nám nechce učit, tak dostaneme injekci výtažku látky, která se právě probírá.“

Tohle je krásná vymoženost!

„A jak se ten výtažek dělá?“

„No — to je krev myši, jež se krmí listy papíru, na kterých je zvláštním inkoustem napsáno to, co máme umět.“

První lavice již vstávaly a přistupovaly ke katedře, kde pan profesor obratně zacházel s injekční stříkačkou. Bylo mi z toho pohledu všelijak, poněvadž — je to sice hanba — se myší hrozně štítím.

Tu přišla řada na mne. Náhle jsem se rozhodl. Vyskočil jsem a vrhl jsem se ke dveřím třídy. A profesor s vyhrnutými rukávy za mnou.

„Počkat — čekejte!“

Ani jsem příliš nečekal a byl jsem ihned dostižen. Polovina třídy kroutila hlavou, druhá polovina na mne se smíchem hleděla.

Byl jsem přiveden ke katedře — můj odpor k myším byl však příliš veliký. Vytrhl jsem se znovu a znovu jsem byl dopaden.

„Poslouchejte — co je to s vámi? Stále se na vás dívám a vy ruky nezvednete, nepřihlásíte se, jen vyjeveně se rozhlížíte kolem. A teď tohle — to musím oznámit panu řediteli.“

A tak jsem byl odveden k panu řediteli. — Co asi se mnou udělají, až poznají, že sem nepatřím?

Ředitelna byla přísná místnost. Na stole, opatřeném mnoha knoflíky a malými žárovkami, stál mikrofón . . . Na otáčecím křesle seděl starší bělovlasý pán a cosi psal. Když jsme vešli, obrátil se od své práce a otázel se:

„Přejete si, pane kolego?“

Bylo mu vysvětleno mé dnešní podivné a trestuhodné chování. Pozoroval mne chvíli shora svým skřipcem — a potom se zeptal:

„Proč jste utíkal před injekcí?“

Mlčel jsem.

Zavrtěl hlavou, potom cosi tiše rozmlouval s profesorem, který mne přivedl.

„Poslouchejte —“ obrátil se znovu na mne — „vy vypadáte úplně duševně nepřítomný — jako ve spánku. Vzbudte se!“

Tu se se mnou všechno zatočilo. Slyšel jsem ještě několikrát „Vzbudte se“ — a tlumený smích.

— — — — —
A probudil jsem se.

Nade mnou stál náš němčinář — třída se smála.

„Pán si trochu zdříml? A nad německými významy? To je musí jistě velmi dobře umět. No, přesvědčíte se!“

Ale za ten sen to stálo.

K O N E C.

PUNŤOVY HÁDANKY A ŽERTÍKY.

Ve třetí třídě se paní učitelka ptala, která ví, co znamená slovo **slyndouti**. Na neštěstí vyvolala mne. Jelikož má moudrost ještě tak daleko nesahala, **nevěděla** jsem jak mám odpovědět. Paní učitelka mně chtěla pomoci a řekla:

„Čím slyndula Libuše?“

Tu slyším ze zadní lavice hlas: „Slinami.“ Bez rozmyšlení jsem to řekla a sklidila jsem bouři smíchu.

ČÍSELKA.

1 2 3 4 1 5 6 7 8 9 10 vyprávěl,
že 1 2 3 4 1 1 5 6 7 8 9 10 nelze
okamžitě zastavit.

(Vlakvedoucí - vlak jedoucí.)

ZÁMĚNKA.

S „k“ — obilí musí mít
s „v“ — na hlavě můžeš zřít
s „h“ — dobrý má vždy být.

(Klas, vlas, hlas.)

V ÝPUSTKA.

Josef Kubička.

Z loutky vypust jednu hlásku,
najdeš na ní sedmikrásku.

(Loutka, louka.)

ZÁMĚNKA.

S „y“ kytka pro nevěsty je,
s „a“ dívka tak se jmenuje.

(Myrta, Marta.)

„Příroda dala hlemýždům na ochranu ulity. Ví ještě někdo nějaký takový ochranný prostředek?“

Kadrnožka: „Rak!“

„Dobře. A ty, Hniličko?“

„Prosím, sardinky!“

Aby si získal žáčky hned prvního dne, vypráví jim pan učitel pohádky, dává jim hádanky a končí vyučování veselou básničkou. Pak smějí jít školáčkové domů. Malý Toník před odchodem jde k panu učiteli, zatahá ho za rukáv a šeptá mu:

„Poslouchej, možná, že zítra přijdu zas!“

Tiskla a vydává „RODINA“, nakladatelská akciová společnost v Praze. — Kreslil R. Klapač.
Zvýšení ceny povoleno výměrem Nejvyššího úřadu cenového ze dne 23. října 1940,
č. j. 70355-6/III-1940.